

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
МИРЬО КРАЙНЕНЧЕТО

chitanka.info

— О, здравей, Гошо, как си?

— Здравсти, Фирка! Откога не сме се виждали!

— У-у! Атанасе, колко си почернял!

— Ами ти бе, Перо, не се виждаш — на абисинец си заприличал!

— Бях на морето.

— Аз пък бях на балкан, в Стара планина.

Така се посрещнаха другарите във, на училищния двор. Наоколо викаха, шумяха, гонеха се. На друго място бяха се събрали други деца и разказваха кой какво е видял през лятната ваканция.

Един разказваше, че бил със сестра си в панагюрските почивни станции. Описваше какви чудни цветя имало там, какви пеперудки и диви ягоди, а малините, а високите папрати и змиите...

А другарите му го гледаха прехласнати.

— Ами ти видял ли си море? — попита Гошо и гордо изглежда околните. — Цяло лято бях на морето при Св. Константин. Знаете ли какви вълни има? По-високи от оградата на училището. Щом тръгнат към нас — бягаме, а после ги гоним по пясъка. А пясъкът горещ — не можеш да стъпиш с бос крак на него. Яйце като заровиш, за три минути се опича! Опитвахме...

— У-хаа! Лъжеш!

— Не лъжа. Питай Атанас — цял ден се припичахме с него. Вижте ни какви сме почернели.

Така разказваха едно през другото децата. А до тях стоеше и слушаше мълчаливо малко момченце, със загоряло и олющено от слънцето лице. То беше облечено в изкърпени дрешки и обуто на босо в стари обуца на някой по-голям от него. Казваше се Мирьо. Другарите му го наричаха Мирьо Крайненчето, защото живееше във от града. Там баща му имаше малка къща и двор, няколко ниви, кола, две биволици и кон.

Мирьо слушаше смаян другарите си и се мъчеше да си представи чудните неща, за които разказваха те. А той, горкият, нищо не можеше да им разкаже. Никъде не беше ходил през лятото. През цялото лято пасеше в полето, край София, двете биволици и коня. Наистина, ходил беше чак до река Искър и отвъд нея, но какво е то — нищо!

Ба, и той беше видял едно страшно нещо, ама не смееше да им го разкаже. Може да му се смеят децата.

Мирьо се почеса по носа, замисли се. Пред очите му изпъкна спомен и потрепера цял. Беше пак в полето, чак отвъд реката. Следобед гря силно слънце, после дойдеха облаци и към планината блеснаха светкавици, загърмя и заваля. Мирьо се скри под клоните на голям бряст, но дъждът все валеше.

По едно време той се сети, че реката може да придойде, затова яхна коня и подкара биволиците към брода. Навлязоха в реката. Водата им достигаше до коремите и те едва пристъпваха.

Изведнъж той чу страшно бучене, погледна нагоре и кръвта му се смръзна. Оттам идеше нещо като сива стена, бучеше и пълзеше бавно надолу, към тях.

Мирьо разбра, че приижда вода откъм планината. Той настигна биволиците с коня и ги погна да бързат, но те едва пристъпваха из буйната вода. А сивата стена бучеше и прииждаше — на сто крачки от него беше вече.

Момчето почна да вика и бие биволиците с всичка сила. Можеше да избяга с коня. За един миг гази мисъл мина през ума му. Ами биволиците? Нима ще ги остави да погинат? И той викаше и блъскаше двете тромави животни. Оставаха до брега още десет крачки, пет, три. Водата стигна до гърба на коня. Но ето че биволиците доловиха твърда земя, стъпи и конят на отвъдния бряг.

Същия миг водната стена се блъсна в близката куха върба, повали я и я понесе надолу по реката...

Чу се остър звън. Той рязна слуха на замисленото момче. Наоколо се развикаха децата и Мирьо едва се опомни. Биеше звънецът да влизат в стаите. Днес щяха да имат първия урок в трето отделение.

Когато вечерта Мирьо стигна дома, беше притъмняло вече. До оградата на двора им лежаха вързани биволиците. Животните сумтяха спокойно и преживяха.

Мирьо приближи едната, помилва я по влажната муцуна, дръпна я за дългото черно ухо, наведе се и ѝ викна радостен:

— Мацо, Мацичке, знаеш ли, че аз съм вече в трето отделение!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.